

“Το θαύμα έγινε προσκυνώντας την Ζώνη της Παναγίας”

/ [Αγιορείτικα](#)



«Ο γερο-Ησυχίος Κωνσταμονίτης γεννήθηκε στην Προύσα και ήρθε στην Ελλάδα με την Ανταλλαγή. Ήταν τουρκόφωνος. Είχε διαβάσει μικρός τον βίο του Αγίου Αντωνίου στα Καραμανλίδικα (τουρκικά με ελληνικούς χαρακτήρες) και θέλησε να τον μιμηθεί. Ήρθε στο Άγιον Όρος σε ηλικία περίπου 18 ετών στην Ιερά Μονή Κωνσταμονίτου. Του άρεσε το απόμακρον και ησυχαστικό της. Άρχισε να μαθαίνει την ελληνική γλώσσα.

Χωρίς να έχει πνευματική καθοδήγηση, έκανε ακραία άσκηση κατά τον πόθο του για αγιότητα. Δεν άναβε σόμπα στο κελλί του, παρά το υγρό κλίμα, νήστευε και αγρυπνούσε. Έτσι έπαθε κλονισμό το νευρικό του σύστημα, έχασε τις δυνάμεις του με αποτέλεσμα να μην μπορεί να μιλήσει.

Ο γερο-Δοσίθεος, ένα ευλαβέστατο γεροντάκι, ανέλαβε να τον γυρίσει στα μεγάλα

προσκυνήματα του Όρους, για να βρεί τη θεραπεία του. Το θαύμα έγινε προσκυνώντας την ζώνη της Παναγίας στο Βατοπαίδι.

Επιστρέφοντας στην μετάνοιά του ταπεινωμένος μπήκε στην υπακοή. Ο Πνευματικός του έβαλε κανόνα στις νηστείες (Δευτέρα-Τετάρτη-Παρασκευή) να τρώει μετά τη δύση του ηλίου. Έκτοτε έπαιρνε αθόρυβα το φαγητό του από το μαγειρείο και αποσυρόταν στο πορταρίκι, όπου ήταν το διακόνημά του επί σειρά ετών. Στην κοινή τράπεζα εμφανιζόταν μόνο στις αργίες. Από την μερίδα του φαγητού του έτρωγε λίγο και με το υπόλοιπο τάιζε τα πουλάκια. Είχε επίσης μόνιμα και το διακόνημα του καμπανάρη. Την άσκησή του δεν την γνώριζε κανείς, διότι ήταν ολιγόλογος. Η όλη συμπεριφορά του ήταν ακατανόητη (ως ιδιορρύθμου), αλλά έτσι έκρυβε τον αγώνα του και την πνευματική του εργασία.

Εκοιμήθη προσπαθώντας ν' ανάψει το κανδήλι της εισόδου στην Μονή. Παρά την αλουσία, το σώμα του δεν ανέδιδε δυσοσμία, ενώ στο απέριττο κελλί του δεν βρέθηκε δεύτερη αλλαξιά ρούχων για την κηδεία του».

(Πηγή: Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση, Άγιον Όρος 2011, σσ. 554-556)